

veauer meget vel kan skyldes forskellige opgørelsesmetoder. Analyserne omfatter kun en del af de områder, som her i landet normalt indgår i det kulturelle felt. F.eks. indgår der ikke biblioteker, kulturelle uddannelser og idræt. Det er heller ikke lykkedes at opgøre den økonomiske betydning af skattefritagelser, hvilket har meget stor betydning for nogle lande, men også er uhyre vanskeligt (Irland har som det eneste land opgjort værdien, hvilket øger støtteniveauet med ca. 50 pct.).

Danmark indgår ikke i disse analyser, men det gør Finland og Sverige. Den engelske (og den amerikanske, som bruger samme data) undersøgelse viser, at Finland har de højeste offentlige kulturudgifter, når de opgøres pr. indbygger eller sættes i forhold til landets bruttonationalprodukt. I den irske analyse ligger Sverige i top, når kulturudgifterne sættes i forhold til landets samlede offentlige udgifter.

Endelig kan det nævnes, at Finansministeriets Budgetredegørelse fra 1996 indeholder en sammenligning af 9 OECD-landes offentlige kulturudgifter. Her ligger Danmark næsthøjest efter Island, uanset om kulturudgifterne sættes i forhold til bruttonationalprodukt eller i forhold til økonomisk velstand (målt som bruttonationalprodukt pr. indbygger). Analysen peger i øvrigt på, at niveauet for offentlige kulturudgifter synes at have sammenhæng med landets størrelse (indbyggertal), idet der er tendens til at små lande bruger relativt flere penge på kultur.

Hvis de foreliggende analyser og opgørelser sammenholdes, får man en indikation af, at Danmark har et af de allerhøjeste niveauer for offentlig kulturstøtte.

Kulturministeriet afventer med interesse Eurostats igangværende arbejde med afgrænsning af offentlig kulturstøtte. Meget taler dog for, at det som sædvanlig vil være mest hensigtsmæssigt at sigte på at sammenligne, hvad der ofte betegnes som »sammenlignelige lande«. Der vil efter alt at dømme i bedste fald gå nogle år, før det er muligt at foretage virkeligt brugbare sammenligninger mellem de europæiske lande.

Spm. nr. S 76

Til undervisningsministeren (7/10 03) af:

Louise Frevert (DF):

»Vil ministeren redegøre for, hvad de 25 mio. kroner, der årligt anvendes til Kaospiloterne, er anvendt til, herunder fremlægge de overordnede regnskabsposter hvortil offentligt tilskud er anvendt hos Kaospiloterne?«

Begrundelse

Der er i den senere tid rejst kritik af Kaospiloterne for ikke at have leveret et tilstrækkeligt output som modlyde for de 25 mio. kr., Kaospiloterne hvert år tildeles i statsligt tilskud. Kaospiloterne har haft som mission at uddanne unge mennesker, der kan lave projekter i alle miljøer til alle slags kunder. Forskerne Bøje Larsen og Peter Aagaard fra Handelshøjskolen i København har i bogen »På en bølge af begejstring« bl.a. kritiseret Kaospiloterne for at uddanne elever uden klare og definerede kundskaber, som erhvervslivet ikke kan bruge. Spørgeren ser gerne oplyst, hvad de 25 mio. kr. årligt anvendes til i form af lønninger, publikationer m.v.

Svar (10/10 03)

Undervisningsministeren (Ulla Tørnæs):

Kaospiloternes indtægter for 2002 er fordelt på følgende områder:

1. Deltagerbetaling	3,5 mio. kr.
2. Foredrag og øvrige indtægter	0,9 mio. kr.
3. Udviklingsafdelingen	2,4 mio. kr.
4. Undervisningsministeriet	5,5 mio. kr.
Indtægter i alt	12,3 mio. kr.

Det bemærkes, at Undervisningsministeriets tilskud til Kaospiloterne udgjorde 5,5 mio. kr. i 2002 og ikke – som anført i spørgsmålet – 25 mio. kr. Tilskuddet fra Undervisningsministeriet er fordelt på følgende måde:

1. Undervisningstaxameter	2,7 mio. kr.
2. Fællesudgiftstaxameter	0,6 mio. kr.
3. Grundtilskud	1,5 mio. kr.
4. Bygningstaxameter	0,5 mio. kr.
5. Flerårsaftalemidler	0,2 mio. kr.
Tilskud i alt	5,5 mio. kr.